

■ Václav a Josef Kubešovi, otec a syn, zakladatel firmy a jeho následovník na pozici ředitele

JEŠTĚDSKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST: DOTVÁŘÍME KRAJINU

Poctivost, dobrá víra, spolehlivost, čestný úmysl – to je podle zakladatele Ještědské stavební společnosti Václava Kubeše základní pravidlo podnikání této firmy. Řídí se jím už třicet let. Za tu dobu se stavebníci z Ještědské stačili významně podepsat na tváři našeho kraje.

Text Jana Patková • Foto archiv JSS a Jan Čížek

K pozoruhodnostem firmy patří to, že společníci zůstali stejní a ve shodě téměř třicet let. Teprve nedávno někteří z nich předali „žezlo“ svým potomkům. Udělal to i Václav Kubeš, jehož syn Josef se stal ředitelem společnosti. Ve společnosti začínal od píky, jako dělník.

„Nevědomky jsem k tomu syna směřoval od dětství,“ přiznává Václav Kubeš. „A jsem strašně rád, že chce pokračovat v mých stopách.“ Ty Václavovy vedly nejdříve na stavební průmyslovku a pak do Vodních staveb Praha. Práce v tomto socialistickém podniku Václava Kubeše hodně ovlivnila a také bavila. Zažil například stavbu josefodolské přehrady. Na tehdejší poměry gigantický podnik s několika tisíci zaměstnanci prý používal prvky způsobu řízení z Baťových firem, což se někdejšímu technikovi Václavu Kubešovi zamlouvalo. Když přišel čas a on se rozhodl pro vlastní podnikání, inspiroval se právě u Vodních staveb.

Proč jste se rozhodl přestat být zaměstnancem a místo toho vybudovat vlastní firmu?

Po roce 1989 jsem si nedovedl představit nic jiného než vlastní podnikání. Bylo to osvobozující.

Ale jistě také stresující...

Měl jste bezesné noci?

Spal jsem dobře. Ale stres a odpovědnost jsou obrovské, to si lze jen těžko představit. Každý měsíc člověk musí mít peníze na mzdy. A my jsme nikdy za těch třicet let nezaplatili lidem výplatu ani o hodinu později.

Jak se rodila firma, která má dnes kolem sedmdesáti zaměstnanců?

Kolik vás bylo na začátku?

Pět. Oslovil jsem čtyři své kolegy z práce, každý byl odborníkem na jinou oblast stavebního podnikání. Stali jsme se společníky a až na jednoho, který bohužel

tragicky zahynul, jsme spolu vydrželi až do důchodu. Chtěl jsem společnost, která bude mít od počátku tradiční organizační strukturu, od ekonoma až k dělníkům. Povedlo se to.

Jak jste sháněli zakázky?

Zpočátku to nešlo dobře, oslovovali jsme města, obce, podniky... Začínali jsme „od krumpáče“, technici dělali v dělnických profesích. První velká zakázka byla stavba sídla a výdejního skladu Vratislavického pivovaru. Výzvou byla přestavba řadových domů po sovětské armádě v Kuřívodech na příjemné bydlení pro vracející se volyňské Čechy. Termín realizace byl tři měsíce! Dělali jsme od rána do večera a stihli jsme to. Zajímavá byla také práce na přestavbě Sanopzu (sanatorium pro vysoké komunistické funkcionáře – pozn. red.), dnešní nemocnice Na Homolce, v roce 1992. My jsme přestavěli laboratoře na

Rekonstrukce bývalé kotelny a zámečnické dílny v areálu zrušené textilní továrny v Železném Brodě na kovárnu

Rodinné dvojdomy v Poděbradech

moderní pracoviště pro Leksellův gama nůž, který byl darem Československu ze sbírky Nadace Charty 77 Olgy Havlové.

Je pro vás důležité, co stavíte?

„Komu chleba jíš, tomu píseň zpívej.“ Snažíme se uspokojit přání všech zákazníků, kteří projeví zájem s námi spolupracovat a požadují poctivou firmu na realizaci svých přání. Klíčová pro nás je kvalita námi prováděných prací. A jestli stavba v sobě obsahuje kvalitní architekturu, je to pro nás bonus. Bonus pro nás je i aktivní investor se zájmem o celý proces výstavby. Je ale úžasné, když se člověk ohlédne zpátky a vidí dobře postavené dílo. To je klíč ke štěstí v našem podnikání: dům, ve kterém je rodina

spokojená, nebo kanalizace a „čovka“ (čistírna odpadních vod – pozn. red.), ze které vytéká do přírody čistá voda. Když postavíme nějaký objekt, dotváříme tím krajinu. To nás opravdu baví.

A co se líbí vám osobně, co stavíte rád?

Líbí se mi stavby vycházející z kvalitní architektury. Klienti, kteří k nám přicházejí, už ale většinou mají stavbu vyprojektovanou. Proto máme své developerské projekty, ve kterých můžeme architekturu ovlivnit. Klíčová je pro nás funkčnost, z té by měla vnější architektura budovy vycházet. V našem aktuálním projektu Nová Hašlerka to právě takhle bude, vytváříme ho už od architektonického záměru. Tedy

funkční „vnitřek“ budov i jejich „obal“, který pozitivně ovlivní krajinu kolem. Velkou odpovědnost cítím také při stavbě rodinných domků. Představuji si, že mladá rodina dá všechny své úspory – a ještě se zadluží – do stavby domu. Chci, aby se jim v něm dobře a šťastně žilo.

Co považujete za největší úspěch firmy?

Že od nás lidi neodcházejí, cítí se u nás dobře. Mají stabilní příjem, máme pro ně různé benefity jako je důchodové pojištění, vstupenky na sportovní a kulturní akce, vybraní pracovníci s námi jezdili dokonce na dovolenou. Máme ke všem zaměstnancům blízko, všech si lidsky vážíme.

■ Dostavba nároží Palackého ulice v Nymburku

Jistě za tu dobu přišly i krize. Jaké a jak jste je překonali? Nechtěl jste někdy s podnikáním skončit?

Nikdy jsem nepřemýšlel o tom, že bychom skončili. Pokud nějaké krize byly, tak proto, že bylo málo zakázek. Řešili jsme to tím, že jsme rozšiřovali spektrum našich činností, například jsme prodávali stavební materiály, nasměrovali jsme výrobu na plošné plynofikace obcí.

Postavili jsme a provozujeme moderní kompostárnu v Údlících ve spolupráci s obcí Údlice, v níž probíhá výroba kompostu a kompostových substrátů a další výzkum podpořený ministerstvy

zemědělství a životního prostředí. Krizí pro nás také byl smrtelný úraz jednoho ze společníků před pětadvaceti lety.

Na jakou stavbu rád vzpomínáte, která vám přirostla k srdci?

Funkční dům v Hejnicích. Bývala to textilní fabrika, pak velký sklad a na konec ta budova byla nebezpečná pro děti, které tam lezly stejně jako narkomani. Přestavěla se a dnes jsou tam startovací byty pro mladé. Funguje to, což mi dělá radost. Moc rád mám „kovárnu“ – bývalou kotelnu továrny v Železném Brodě, kterou jsme rekonstruovali na zámečnickou dílnu a galerii.

A nezapomenutelná je také stavba mateřské školky v Raspenavě na místě té, kterou smetla velká povodeň v roce 2010. Nová školka stojí na železobetonovém ostrovu, žádná velká voda ji už neohrozí.

Po povodni jste jako firma hodně pomáhali právě v Raspenavě a okolí. Jaké pocity jste jako stavař měl při pohledu na zničené domy, zdi a silnice?

Větší část našich pracovníků pochází z Frýdlantského výběžku, takže okamžitá pomoc byla naprosto samozřejmá. Přerušili jsem většinu rozpracovaných staveb a pomáhali jsme okamžitě obnovit poškozenou infrastrukturu měst

■ Nymburk – pavilon pro prezentaci mohyly z pozdní doby kamenné

Raspenava a Hejnice. Zážitky z tohoto období nelze popsat v pár větách, to by bylo na knihu. Nebývalá míra solidarity, pracovní nasazení lidí všech profesí při obnově života v zatopených oblastech, úžasná pozitivní energie lidí, kteří řídili práce na obnově postižené oblasti. Odpověď bych zakončil citací fotografa Jana Čížka: „Jestli si někdo myslí, že si umí představit něco, co sám nezažil, tak se plete. Dokud něco neprožijete, nevíte, o co jde...“ Citát otvírá knížku Pod vodou, která podává zprávu o velké povodni na Frýdlantsku, klimatické proměně světa a pocitu duše po katastrofě. Knižka byla vydána mimo

jiné ve spolupráci s popularizátorem vědy Václavem Cílkem.

Jak se stavařina změnila za těch třicet let, co existuje Ještědská stavební?

Mění se materiály a technologie, ale principy zůstávají. A pořád je to ře-hole, práce venku za každého počasí. Ale krásné je, že za vámi něco zůstává.

Máte nějaký nesplněný „sen stavebníka“?

Už se to nepovede, ale bavilo by mě postavit mrakodrap. ■

Ještědská stavební společnost

Společnost JSS se sídlem v Liberci – Pavlovicích už více než třicet let úspěšně provádí komplexní dodávky a servis pozemních, inženýrských a vodohospodářských staveb, a to včetně rekonstrukcí objektů.

Společnost JSS má za sebou více než 790 realizací.

Více na www.jss.cz